

ЗАПАЛКАТА

приказка

отъ

Хансъ Христи-
анъ Андерсена

Единъ войникъ си вървѣлъ изъ пѣтя — разъ, два, три! разъ, два, три! Раницата си носѣлъ на гърба, сабята му висѣла отъ страни; той се връщаль отъ война и си отиваль въ къщи. Но по пѣтя го срещнала една стара врачка. Тя била много грозна; долната ѝ устна висѣла чакъ до гърдитѣ.

„Добъръ вечеръ, войниче!“ казала му тя. „Каква хубава сабя имашъ и колко голѣма раница! Ти наистина изглеждашъ като сжщински войникъ. Затова ще имашъ и толкова много пари, колкото ти душа иска“.

„Благодаря ти много, стара врачко“ — казалъ войникътъ.

„Видишъ ли тамъ онова голѣмо дърво?“ — рекла врачката и показала едно дърво, което стърчело край пѣтя. „То е кухо. Качи се горе, тамъ има дупка, презъ която ще можешъ да слѣзешъ въ дървото. Дай да те вържа презъ кръста съ туй вѣже, за да мога да те изтегля пакъ горе, когато ме повикашъ“.

„Ами какво да правя, като слѣза долу?“ — попиталь войникътъ.

„Ще си вземешъ пари!“ — казала врачката. „Трѣбва само да знаешъ, — че като слѣзешъ въ корена на дървото, ще се намѣришъ въ единъ високъ тремъ; тамъ е съвсемъ свѣтло, защото горятъ стотици лампи. Въ дъното ще видишъ три врати; тѣхъ можешъ да отворишъ, защото ключоветѣ стоятъ въ ключалкитѣ. Влѣзешъ ли въ първата стая, ще видишъ по срѣдата единъ голѣмъ сандѣкъ, а надъ него седи едно куче, съ очи — голѣми като чаши за чай. Но ти се не бой отъ него. Азъ ще ти дамъ своята престилка на сини квадратчета — като я прострешъ върху пода на стаята, бързо ще влѣзешъ вътре, ще вземешъ кучето, ще го сложишъ върху престилката, ще отворишъ сандѣка и ще си вземешъ колкото грошове искашъ. Тѣ сж все медни пари; ако ли искашъ сребро, трѣбва да отидешъ въ втората стая. Но тамъ седи куче съ очи като воденични камъни.

Ама ти се не плаши, сложи го на престилката и си вземи пари, колкото ти е угодно. Пъкъ злато ако искашъ да имашъ — и злато можешъ да получишъ, и то толкова, колкото можешъ да носишъ, ако отидешъ въ третата стая. Но кучето, което седи върху сандѣка съ пари тамъ, има очи, отъ които всѣко е голѣмо колкото оная кржгла кула. Такова куче е то, вѣрвай ми! Но ти се не плаши и отъ него: само го сложи на престилката ми и то нѣма нищо да ти стори; и тогава си вземи отъ сандѣка колкото злато искашъ!“

„Не е лошо това!“ — рекълъ войникътъ. „Но какво да дамъ на тебе, стара врачко? Защото знамъ азъ, че и ти ще искашъ да имашъ нѣщо“.

„Не“, казала врачката, „не ти искамъ нито единъ грошъ. Само да ми донесешъ старата запалка, която забрави баба ми, когато за последенъ пѣтъ бѣше тамъ“.